Hrbatý Joska

Horský obraz. Napsal J. V. Pinkerka.

"Aby vás někdo za všecko snadno vyhazoval! Nebuďte bláhová, Bartůňková, jaké pak za stanovování! Lidé mají příjemnou práci do chalupy. Jsou šít, vy si po klidíte, krávu si koupíte a budete s pomocí hožť pracovati v hospodářství-ku a on v krejčovské. Tak se vám to pozdá, neboť. Za peníze lidé nabízejí kaťmem do rybníka, co pak je a těžkou práci, zjedná si za sebe."

Bartůňková toto řeči obřívala. Zdálo se jí, že by to tak bylo krásné, aby měla krávu, slouhu a jí s deerou, on šel chaloupku opravovat. Přímo se jí zahazovalo u srdce. Dlouho neodpovídala.

"Já být na vašem místě, Bartůňková, holce bych neváhala, když by ho měla ráda."

"Já myslím, že jsem tobě jen řekl, holka ještě se nesvěřila, spolu jsme o tom nehovořily, snad ani neví, co se povídá. Lidé nezakmo, nic do očí, všecko jen za zády."

"Kdyby Anežka ho měla ráda a Joska ji chtěl, snad byste nebyla proti tomu, co? Snad byste dítěti nekazila štěstí, které by doskou jistě udělala."

Bartůňková byla přemožena.

"Když by Anežka i Joska chtěli, bránili jim nebudu, vždyť já si ho brát nebudu, ne?" obrátila se s úsměvem, učinž zřejmo se přání, aby to raději již bylo. — Nějak náhle Bartůňkové Joska se zazdál dobrým pro Anežku manželem.

"Děvčeti se nemůžete zamlouvat sama, ona se nebojí a stydí se ..."

"Až přijdu, já si s ní promluvím," odpověděla, "zítra k nám přijďte, kdyby Anežka Joskou nechtěla, abyste ji rozmluvili. Vidíte, Kynclová, teď skoro si tak myslím, že by se k nám hodil. Jak povídáte, šil by a my bychom si hleděli pole a domácnosti."

"Jak pak jinde, budete živi, jako v ráji."

"Jen aby Joska chtěl, třeba lidé natrousili hloupé řeči," pravila matka Anežčina a pokračovala se pomyšlením, že by z toho nebylo. Za rozmluvy s Kynclovou tak se vzila v to rmoucí štěstí, že se bála, aby oň nepřišla.

"Bylo by třeba promluviti s ním, on, až se setkáme," šeptala jí jen tak na oko, "optám se, co je pravdy na těch lidských řečech, jestli si na Anežku opravdu myslí."

Kynclová se tvářila, jakoby o ničem s Anežkou a s Joskou nemluvila. V srdci však měla radost. Mohla říci Joskovi již dnes, jak věc stojí.

S večerem šla kolem pazderky, postála u otevřeného okna a ptala se, jestli Joska doma, že by potřebovala, aby ušil pro klukа nedělní kabát, že pujde k zpovědi.

Joska doma nebyl, šel u Popelářů.

Přicházival až po večeři, chvíli se zdržoval na pohovor, k němuž domácí za dne pro práci neměli kdy.

Již pozdě večer, když hvězdičky mrkaly po modré obloze a srpek měsíce vykouk z lesů, když oi Chrudimky táhlo velké studeno, a bílá pára těsně při zemi, ubírat se k osamocené pazderce.

"Joško, nesu ti dobrou zprávu ..." zašeptla na něho u staré vrby, na níž visí plechová tabulka s obrazem Jana Nepomuckého a s nápisem, že na tomto místě skácel se vůz s obilím na Jana Jermáška z Hamrů a rozdrtil jej.

"Dobrou zprávu nesete?" zajásala chopil se její ruky.

"Jako je na této tabulce: Modli se, poutníče, za št'astného, můžeme si říci, modli se, poutníče, za št'astného! Joško, ty jsi ten št'astný, Anežka tě má k smrti ráda, a matka její není proti tomu. — Všecko je ujednáno, Joško, všecky vás držím pohromadě. Anežka chce vědět, jestli ji máš rád, jako ona tebe, a stará má již strach, aby to nebyly jen řeči, které roztrousili ve vsi. Až vím, jak máš Anežku rád, neřekla jsem ji ani slova, slíbila jsem, že vše od tebe vyzvím. Zítra ji řeknu tvůj výkaz a místo, kde byste se mohli sejíti, abyste se dohovořili. Kam pak chceš?"

Joskovi se radostným pocitem zamžely oči.

"Tetičko, ani nevýdím, že je vše pravda... Bože, vy jste mně všecken trh pěkně sehnala dohromady, čím pak se vám odměním? zvolal před ní ruce jako v prosbě.

"I zdě, kdybyste se neměli radi, hodně bych vás dala dohromady, to je snad, Joško, již většina z cesty, co je konat snažno, toho se nedbne, být by to byla různěkterou. Dojdětne a je konec. — Jdu tě nyní ši ostatního, vždyť tvůj život nebyl než lopotou. Žil si jako veverka v lesích, den ke dni. Nezná jsi co je upřímné slovo a co je láska."

"Kmotřičkovi snědí mě rádi, tetičko," vzpomněl na ně ve své radosti. —

"Kdyby nebylo starého Kmoška, nebyl bys nikdy krejčím, zatrnul bys někde u sedláka při pasení dobytka po skalkách mezi Veselkou a byla by ti kurka tuze vzácnou, milý Joško."

"Však já si také tak myslívám tetičko, a modlívám se za ně každý den, aby jim bůh dal za všecko věčnou slávu. A teď mám vás tetičko, nější ... mnoho dnes, kdy jsem se u vás na poli zastavil, snad kdy bych se neodvážil sám k tomu, k čemu jste mne přimělo."

"Nevěř, hochu, sesli byste se s Anežkou i beze mne, to je tvůj osud, jen že trcha rychlejší. Teď již pujdu, aby někdo nešel a neuviděl nás spolu hovořiti."

"Anežku pěkné pozdravuji, tetičko, aby přišla ke křížu hned, já ji po západu slunce očekávati," vzkazoval Joska se srdcem rozhozeným.

"Vyřídím, Joško, vyřídím. Však ještě ti dej při tom kroku štěstí."

Úzký měsíce vylezl hodně vysoko a zapálil zelenavým světlem celou skalnatou dolinu, v níž dozněl zvonek. Tmavé lesy šuměly v okolí vrcholy směrem ke vsi, černé stíny po travnatých pasekách. Za lesem mrkala zelenavých okének vesničky. Hlodek žlutavá světélka, jakoby několik hvězdiček s nebe spadlo a svítilo na zemi. Z lesa daleko na obzoru vystupoval kouř to uhlíří pálili v noci milíře. Kynclová se obětila po celém okolí a stála na cestě, až Joska vešel do pazderky. Spěchala domů, aby muž po ní se nesháněl. Dosti často ji vyčítal, že něco kutí a umlouvá a jemu se nesvěří. —

"Dodejť bych tobě se svěřovala," odbyla ho i toho večera, když se jí ptal, "já nikde nic nepokazím, neměj starost," odbyla ho a šla spát na stájku.

Joska se ani nenložil do postele. Sedl si k oknu na truhlu a díval se kvesmíru měsíčním světem polité. —

I Bartůňků ještě nespaly. Matka i dcera seděly u kamen na lavičce. Měsíc nevítil jim světnička jako ve dne. Čtverečky bílých mís postupovaly po podlaze, vylezly na postel a po stěně k obrazu sv. Anny, který v tomto svitu se zaleskl, a zmizely v rohu pod stropem.

Stará Bartůňková měla s deerou vážnou rozmluvu o Joskovi.

"Máš-li ho ráda, já ti nebráním Anežko, jen se bojím, abys nepřišla do řeči, kdyby Joska na nic nepomyšlel."

Anežka by ráda matce povědela, že Kynclová všecko od něho vyzvi, ale bála se ještě svěřovati nejmenší věci. Také matka o rozmluvě s Kynclovou nezavadila, až se Anežce stávalo divným, jak matka pojednou obrátila.

"Já nic nevím, to vlš, ale jak se tlampe ve vsi," řekla a tím ji trochu upokojila. "A máš ho opravdu ráda?"

"Maminka mám. Já si nemohu pomoci, od té chvíle, kdy se na mne podíval těma pěknýma očima jsem jako přeměněna, já za sebe nemohu. přišla ta náklonnost z čista jasna, já bych teď jiného ani nechtěla."

Matka chtěla se zmíniti o jeho postavě a hrbatých zádech, ale mlčela, myslíc si, že Anežka není také slepá, že ho vidí též.

"Jen si dobře všecko rozvaž, Anežko," dodávala laskavě, "prohlédni si sebe své i jeho, nebereteť se na chvíli, kdyby se ti měl zalíbiti, budete nešťastni oba."

"Nebudeme, maminko, já vím, že nebudeme," bránila se Anežka a vstala. "Je již pozdě, maminko, nechce se vám spát?"

"Ne, Anežko, mám plnou hlavu starostí, zůstáli dobře."

Řekla vše jen tak na oko, Joska se jí po úvaze a přemýšlení zalíbil, jen jí hnětla jeho postava a napadala obava, aby dcera někdy nelitovala, proto jí stále kladla všecko na srdce a ponechávala na její vůli.

Kynclová druhého dne přišla k Anežce a neminula záležitost onu stálým tajnostkářstvím zdržovati.

"Chystejte svatbu, Bartůňková," řekla po pozdravu a usmívala se na Anežku s celým žárem rozradostnělé duše.

"Tak tak," pomrkávala Bartůňková. "na kterou, na kterou? ..."

"Joska vzkazuje pěkné pozdravení tobě i vám, Bartůňková," přilhala si, aby bylo vzkázání dojemnější, "a prosí, abys přišla k večeru ke kříži, že si pohovoříte. On tě má k smrti rád, nejí. nespí, jen myslí na tebe, abys mu neřekla kočem. Bože, jak pak byste mohly odkoupnouti takového vejdělečníka a hodného člověka! Anežko, ten má srdce, to je srdce! Však si budeš libovati, že ti bůh přisoudil takový osud... já věřím v osud, Bartůňková, osud je to, nic jiného! Tak náhodou jste se našli, jakoby vás anděl shledával dohromady."

"Ani nevím, jak to všecko přišlo, tetičko," slzela Anežka radostí.

"Já také ne," připojila matka.

"Jak to přišlo? Bože, každý jste šel po své vytknuté cestě a na křižovatce jste se setkali, protože patříte jeden druhému. Tak je to, milá Anežko, tak."

Při pomyšlení, že má přijíti ke křížu, Anežce zabušilo srdce jakýmsi strachem, promíseným radostí, co si o ní myslí on.

Matka s tou schůzkou u kříže nesouhlasila.

"Ať přijde pěkně sem, nač pak ke kříži, aby je někdo viděl a pomluvil. Řekněte, Kynclová, že ho obě vzkazujem upřímně pozdravovat, aby k nám po práci přišel. Jo očekávám jako syna," chvěla se matka a objala deeru kolem krku.

Kynclová chvíle ještě se zdržela, než ji zbledlý zčervenalé oči od radostného plače nad štěstím tolik let odstrkovaného Josky. — Radovala se a plesala nad tím, jaké pěkné děvče dostane a bude ve své chaloupce...

Večera nemohla se dočkati. Čihala na Joskу, aby mu oznámila, že má přijíti za Anežkou do chaloupky.

Dočkala se ho brzy, vždyť měl vše na mysli a musel se pěkně přistrojiti.

"Josko, jsem radostí rozechvělá! Počkej, něco ti povím. Vzkazují ubě upřímné pozdravení a vzkazují, abys přišel k nim. Stará tě čeká jako syna... Josko, slyšíš, jako syna! Jdi na námluvy, Josko, jdi!"

Joska nemohl dojmutím promluvit. Jen na Kynclovou se usmál. Slza zatřpytila se mu v oku.

"Přijdu, přijdu — — Takovů tíseň se mně tuhle usazuje, že nemohu radostí ani volně dýchati." —

"To přejde, jmeď, jak uvidíš jejich milé oči, které tě rády uvidí. Pospěš a pěkně se ustroj," radila mu a odběhla dříve než se vzpamatoval.

Pospíšil si, umyl, učesal se a oblékl ty šedé šaty a vzal si modrou sáteckou na krk. Uchytilka si ho tuze nepovšímala, byla již někde v práci. Joska šel zadem k chaloupce Bartůňkově. V srdci mu zabuchávalo. — Předc dveřmi otřel se kapesníkem a dodal si odvahy, aby vstoupil mužně a směle. —

Pěkně zaťukal, otevřel rázně a vkročil do světnice. Dal pozdravení a hnal se po ruce Bartůňkové, aby ji políbil.

"I bože, to jsou k nám hosti," upejpaly se obě. "pěkně vítáme, tak se ti nás posaďte, Františku, posaďte," švitořila stará a utírala zástěrou židlici.

Anežka byla také nastrojena, sklopila oči a byla rozechvělá.

Joska příliš byl dojat pojmenováním Františku, jméno své neslyšel od smrti své matky. Bylo tak milým poslouchatí je z úst těch, s nimiž chtěl srůsti v rodinu, že se vzpamatoval z tísnivé obavy, jak dopadne přivítání a hned řekl, proč přišel.

"Mám vás, Anežko, tuze a rád a vím, že vy mě taky. Pajmána nám nebude bránit, když se spolu vezmeme. Pajmámo, pěkně vás prosím, dáte mně Anežku!" říkal jasně, jak se tomu po celý den naučil.

"Dám, Františku, dám," utírala si matka zástěrou oči.

František přistoupil k Anežce, vzal ji za ruku, chtěl jí něco říci, ale již nemohl. Plakala a on se nemohl udržeti nad ní...

Za chvíli sedělí spolu za stolem, drželi se za ruce a hovořili. Bartůňková na ně koukala od kamen. Líbili se jí. Ve svěnicí bylo svátečně, lampička svítí jasně, v plotně praskal oheň a příjemná vůně rozcházela se světnicí. Bartůňková smažila moučný svítek a tloukla v hmoždíři zrnka na kafe...

Později přicapala Kynclová, neudržela se, aby nešla se podívat na štěstí Joskovo, kterého si tak zamilovala.

Matka později navrhovala, aby se dali oddati až po žních, že nemá na svatbu, teď ani tuze peněz, ale Joska zahovořil:

"Nic nevadí! Mám něco krejcarů já, teď již všecko mé bude vaše, brát z mého nebo vašeho, již je vše jedno. Zítra s námi půjdete, maminko, na faru, do města, koupím sobě a Anežce na šaty," dodal s úsměvem, až mu oči zazářily!

Ráno poprosil si mladého Popeláře, jestli nupůjde za svědka, Bartůňková požádala strýčka Tesáka. V dědině zůstalo vše utajeno. ——

Po nedělní ranní mši vesničtí spěchali rychle přes kopce domů aby za čerstva donesli překvapující novinu, že má Joska první ohlášku s Anežkou.

Úsudek ve vsi byl různý. Všude mluvili jen o Joskovi a chválili ho. Jeho nepatrné tělo ustupovalo v jich představách do pozadí před jeho pěknou duší, dobrou povahou a pracovitostí. Na konec Josku Anežce záviděli, a selka z chalupy tajně Joskovi vzkázala, že by mu dala jednu ze svých děvčat, čtyři stovky a červenou jalovici, aby s Anežkou svatby zanechal. —

Joska nabídkou byl v ocenování se posílen, stín nedůvěry k sobě zjasnil, byl zbaven tísnivých předtuch ušlechtilku, když viděl, že jinde přijat by byl s otevřenou náručí také...

Šetrně odpovědel, že nehledá ani stovky ani jalovice, ale hodné děvče, které již musel.

* * *

S hrbatým Joskou přistěhovala se v chaloupku Bartůňkovu láska a štěstí...

KONEC.

Policejní auto zabilo ženu.

Kansas City, Mo., 3. prosince. — Manželka W. A. Griswolda Anna, těžce byla poraněna policejním automobilem, řízeným náčelníkem policie W. W. Gordonem ve čtvrtek o šesté hodině večer a skonala o půl desáté na to. Paní Griswoldová, jejíž manžel má groceerii byla členou pracovnicí v dobročinných spolcích zdejších a šla z domova v č. 614 na Oakland Ave. do prvního presbyteriánského kostela na sedmé ul. a Nebraska Ave., aby pomáhala při hostině, kterou ženy sboru pořádaly. Když přecházela Washingtonův Boulevard, veliký policejní automobil se hnal od 7. ul. Také na boulevard se strany východní. Rám nad koly auta však zasáhl paní Griswoldovou tak nešťastně, že ji povalil a kola auta přejela její tělo. V autu seděl mimo náčelníka ještě policejní šofér Jack Jenkis, ale stroj řídil náčelník. Stroj byl sice hned zastaven a náčelník naložil nešťastnou paní do auta a zavezl ji do nemocnice sv. Markéty, kde několik lékařů ji podrobilo prohlídce a ošetřili ji. Dle vyslovení se dr. Grayce, utrpěla nešťastná paní hrozná vnitřní poranění. Náčelník Gordon prohlašuje, že když ochranný rám paní Griswoldovou zasáhl, dokonce již rychle nejel, ale stroj zastaviti již nemohl. Paní Griswoldová byla 58 roků stará a žila na kansaské straně města již 35 roků. Opláká ji manžel a tři děti. —

ČERSTVÉ MLÉKO PRO BOJOVNÍKY V ZÁKOPECH.

Každého večera v některých zadních francouzských zákopech v Argonnách je slyšeti radostné výkřiky: "Mléko, čerstvé mléko!" — Zákopy pak prováděna je kráva a vojáci mohou si nadojiti čerstvého mléka.

P. DVOŘÁK, prodavač vepřů. ART. ROGERS, prod. dobytka.
AL. POWELL, prodavač ovcí.

Dvořák Commission Co.

Telefonujte neb pište nám a dostanete bezodkladnou odpověď. —
Tel. So. 607 — Res. Phones: So. 2118 — So. 3780.
Room 216 Exchange Bldg., SOUTH OMAHA

MACH & MACH
—ZUBNÍ LÉKAŘI—
3. pos. Paxton Bl., 16. a Farnam ul.
Tel. Doug. 1085. OMAHA, NEB.
Nejlépe zařízená zubolékařská úřadovna ve středozápadě. Nejmodernější pomůcky. Práce prvé třídy. Ceny mírné.

Tel. Douglas 8249.

Závod pohrobnický a balsamovačský
— vlastní —
Frank a Dorota Jandovi
úředně oprávnění licencovaní
pohrobníci a balsamovači
č. 1235 již. 13. ul., Omaha, Nebr.
Rakve u nás obdržíte levěji nežli kdekoliv ve městě.

DOBRÉ PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK
FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA,
vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti, jest nejbližší importovanému.
Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaře a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta lihu a jest doporučován mnohými lékaři.
Chcete-li sobě pochutnati, objednejte sobě jednu bednu.

Jos. F. Vrána stavební kontraktor

Stavba cementových zdí, chodníků a různých jiných cementových prací. Tel. Doug. 5210
Používáme vlastního konkrýtového stroje. Za práci ručíme. Výpočty zdarma. 12-4.
1956 So. 15th St. OMAHA, NEBR.

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.
Ord. hodiny — 11 do 12 hod. dopol.; 2 do 4 odp.; 5:30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 hod. dopol.

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod vlastní nejstarší řeznik,
V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy veliké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednati telefonem. Douglas 1198.

JOS. T. VOTAVA
PRÁVNÍK
Úřadovna: čís. pokoje 500 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
OMAHA NEBRASKA

Čeští květináři
Bratři Janoušekové
(Prospect Hill Florista.)
Květiny ku svatbám, pohřbům a jiným dekoracím. Řezané květy. Též květiny v květináčích
32. a Parker ulice, Omaha.
Harney kára vás dovezu ku skleníkům.
Tel: Webster 4491 — Omaha
South 1946 — So. Omaha.
Jednatelé:
K. Kabáček, 14. a Williams Omaha
J. C. Skonsal, 21. a Q ul., So. Omaha

LOUIS BERKA,
český právník a veřejný notář
336 Bee Bldg., Omaha
Vymáhá dědictví a zravnává majetek ale i v Čechách. Dá vám dobrou radu a zastoupí vás ve všech soudních případech. — Tel. Douglas 5907.